

Stopy

DUBEN 2020

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

"Poutníci na Makové hoře" – Veronika a Daniel Horákoví

PŘEČTĚTE SI:

- ⊗ Víra v dospívání podle manželů Cuhrových
- ⊗ Panna Maria, královna a pomocnice
- ⊗ Rozhovor s poustevníkem 21. století
- ⊗ Oblíbená modlitba Lucie Sedlákové Hůlové

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

On mne vede – 2. část

Po autonehodě jsem přes dva roky trpěla ustavičnými bolestmi tváře, které vyprovokovaly problémy s příjmem potravy, a nemohla jsem ani mluvit. Veškeré obličejové pohyby mi působily takovou bolest, že mi pravidelně tekly slzy. Chodila jsem k zubařům a lékařům a všichni v mém okolí si mysleli, že přežrám a že si vymyslím.

Už jsem nemohla dál. Jedna sestra mi poradila modlitbu k sv. Piovi z Pietrelciny. Modlila jsem se: „*Sv. otče Pio, pomoz mi, vždyť Ty umíš trpět, když Tě všichni podezírali a nevěřili v tvé bolesti. Pomoz mi nést tu bolest. Chci trpět jako ty a přijímat bolesti s radostí a s plným nasazením pro Ježíše. Ty mi můžeš pomoci.*“

Týden poté byla u mě věřící kamarádka a já jí řekla: „*Maruško, Bůh mě opustil, moje bolest je tak velká, že už nechci žít. Nejradši bych mlátila hlavou do zdi, už se to nedá ani popsat. Nikdo mi nevěří, všichni mě mají za blázna.*“ Čekala jsem, že mě bude přemlouvat, abych se snažila to zvládnout, nebo že mi potvrdí mou myšlenku, ale ona překvapivě odpověděla s vážností: „*Gábi poslouvej mě: Bůh nikdy nikoho neopustil, dokonce i s Ježíšem byl na kříži. Miluje Tě.*“

Tato slova mě zasáhla jako vlna milosti. Opakovala jsem si tyto věty stále, bylo mi to posilou.

Najednou se začaly dít zázraky: Bůh mi poslal do cesty kolegu z práce, který mi poradil neurologické vyšetření, děda mi napsal doporučení ke kamarádce neuroložce. Výsledky vyšetření zněly: zasažení druhé a třetí větve trojklanného nervu. Tato diagnóza se považuje za nevyléčitelnou, jediná šance je brát silná analgetika prakticky na doživotí... Modlili jsme se s charismatickým společenstvím asi dva měsíce a po dlouhém přemlouvání jsem šla na setkání s P. Jamesem Manjackalem. Moc jsem však nevěřila, že by mi nějaký kněz mohl pomoci. Ve skutečnosti mě ani nenapadlo prosit o uzdravení – vždyť jsem taková hříšnice. Jen v duchu jsem si povzdychla:

„*Pane Ježíši, Ty jsi jediný, kdo může uzdravit. Jsi mocný a veliký a uzdravuješ všechny, kdo Tě prosí. Kdo Tě prosí?? Vždyť to je ono! Já bych Tě vlastně měla prosit za uzdravení – je tolik nemocných, kteří Tě prosili a byli uzdravení, kteří Tě prosí a budou uzdraveni. Ale kdo může být uzdraven? Tichý a pokorný srdcem a spravedlivý, nebo i hříšníci, jako jsem já? Co když prosí hříšník? Taky bys ho uzdravil? Tak jako ženu, která zhřešila a trpěla krvotokem, nebo slepce? Tak uvidíme. Já Tě veřejně prosit nebudu, ale v duchu si moc přeju, kdyby to jen trošku šlo, třeba i částečně, abys mě uzdravil, jo? Můžeme se tak domluvit?*“ Bylo to celé jako výzva. Šla jsem tedy na setkání lidí modlících se za uzdravení. Většina z nich se nebála veřejně projevat touhy – posílali knězi

prosby za uzdravení napsané na papírku a pak se to četlo. Já jsem šla do kapely, že tam s nimi budu zpívat. Vůbec mi nebylo jasné, jaký se mnou Bůh má plán. Pořád jsem opakovala: Jak tam můžu zpívat, když bolestmi nemohu ani mluvit? K čemu tam budu platná?

Kapelník najednou říká: P. James Manjackal je tady! Všichni se rozběhli k němu. Já jsem stále nechápala, co to znamená. Vítají ho jako papeže! Nechala jsem se přemluvit, že ho mám jít také přivítat. To jsem ještě nevěděla, že....

No, přivítám ho tedy tím, že si tam stoupnu do řady a budu potichu čekat, co bude... Neuvěřitelné. Jde přímo ke mně. Působí jako duch plný milosti. Podává mi ruku a já nejsem schopna ze sebe vydat ani hlásku. A zdraví mě jménem??? Nechápu. V životě mě neviděl! Při podání ruky mě zalil pokoj milosti a milosrdenství. „*Pokoj s Tebou, budeš uzdravena.*“ Zůstávám stát jako omámená. Lidi, já se pomátla! Byl tady sám Ježíš a řekl mi, že mě uzdraví... Kapelníkovi jsem to opakovala asi stokrát a on na to: „*To byl jen ten kněz, jak jsi říkala.*“

„*Stejně Ti nevěřím, já mluvila s Někým mnohem větším.*“ Ale už není čas, začaly modlitby, chvály a mše svatá doprovázená kapelou. Ptám se kapelníka, co mám dělat, když nemůžu zpívat. On na to: „*Jen tu stůj, budeš aspoň blízko u toho kněze.*“

Nechápu. Byla jsem jak ve snu. Pane, proč mám být v kapele? A vtom se někdo z kapely začal dusit. Musí okamžitě do nemocnice, ta osoba byla po operaci s hlasivkami. Kapelník ji odvézt nemůže a zjišťuje, kdo má

auto. Já?! Ježíši, tak já místo toho, abych se tady modlila, pojedu do nemocnice. A sama? Co když se mi ta paní po cestě udusí? Pán mě posilnil a objal mě: „*Neboj se, Já budu s Tebou. To je má vůle, ty znáš cestu, budeš tam dřív, než přijede sanitka.*“ Jedu jako zběsilá.

V nemocnici si ji museli nechat. Prý jsem přijela za minutu dvanáct – paní musela hned na sál. Bylo to jako z filmu, ani se mi tomu nechtělo věřit.

Jedu okamžitě zpátky a celou cestu se modlím k Pánu: „*Jen Ty, Pane, víš, jak moc jsem na té mši chtěla být. Takhle nestihnu ani Otče náš, ani svaté přijímání. Svěřuji to do tvých rukou!*“ Opět mi odpoví: „*Neboj se, budeš první, kdo mě dnes na mši přijme.*“ Věřila jsem tomu hlasu, jela jsem jak zhypnotizovaná. Vracím se do kapely, je svaté přijímání a já už vím, že kněz mi hned jde vstříc se svatým přijímáním. Je to jako balzám po celém tom pachtění. Užívám si vnitřní setkání s Ježíšem, ale ještě chvíli pochybuji o tom, že by mě mohl vybrat mezi tisíci lidmi k uzdravení. Prosím ho v tiché modlitbě. Najednou začíná P. James (který mi stále připomínal

o. Pia z Pietrelciny) vzývat Ducha svatého, aby mezi nás přišel a začal uzdravovat. Říká, že kdo pochybuje, tak si má vkládat ruce na bolavá místa, a kdo ještě víc pochybuje, má poprosit svého souseda. Já jsem poprosila sousedku, aby mi vložila ruku na tvář. P. James vyzývá k modlitbě: „*Přijď Duchu svatý a uzdravuj. My věříme, že se nás dotýkáš a uzdravuješ. Děkujeme Ti a chválíme Tě. Chvála Tobě, Ježíši, a díky Ti za moc uzdravení.*“

Při Výstavu Nejsvětější svátosti mi Duch svatý odebral bolesti a já nemohla uvěřit tomu zázraku. Dva dny jsem se stále

ptala: „*Pane Ježíši, děkuji Ti, ale jak jsi to udělal? Je to, jako bych měla jednu nohu a najednou chodila po dvou. Jak je to možné?*“ Chtěla jsem vysvětlení a Pán mi v Písmu svatém odpověděl: „*Nebyla to pouhá slova, ale Mocí Ducha svatého se tak stalo.*“ (viz Sk 4, 7-21) Nepochybuji a věř, Ježíš mě uzdravil. Chvála Tobě Ježíši. I Tebe může uzdravit.

Závěr? Výsledek CT byl negativní, vše v pořádku, ani neuroložka s padesáti letou praxí nemohla uvěřit, a když jsem jí řekla můj příběh, raději mi doporučila návštěvu klinické psychiatrie. Šla jsem tam bez obav. Opět jsem lékařce vše vyprávěla. Chvilku se na mě zkoumavě dívala a pak řekla: „*Víte, paní inženýrko, i lékařsky nevysvětlitelné uzdravení se občas stává. Mohl Vás uzdravit Ježíš nebo nějaká ta vyšší moc, pojmenujte to, jak chcete, ale byl to zázrak. Jste zdravá, i po psychiatrické strážce se mi zdáte zdravá.*“ Odcházím z ordinace jako hrdina a vítěz ve Jménu Ježíše: „*Chvála Ježíši.*“

(farnice z Mnišku)

VÍRA V DOSPÍVÁNÍ

Předně moc děkuji za tuto otázku. Myslím, že by se nad počátky své víry měl zamyslet každý. Může to být i pro něj

samotného povzbudivé, obohacující, ale mnohdy i zavazující.

Impulsů k přijetí víry za svou jsem měla od mala poměrně hodně. Moji rodiče byli věřící, chodila jsem pravidelně do kostela a na náboženství. To ale většinou nestačí. Dále jsem měla to štěstí, že jsem přibližně od dvanácti let začala chodit do křesťanského skautského oddílu a o prázdninách jezdit i na salesiánské chaloupky.

Přibližně od patnácti let jsem chodila do společenství mládeže. Bylo to za totalitu v osmdesátých a devadesátých letech, takže tyto činnosti byly tajné, nebezpečné, ale i tak trochu dobrodružné. Ale ani to k zakotvení víry v lidském srdci nemusí stačit. Myslím, že v mém případě to bylo z největší míry (tak 90 %) díky osobnímu příkladu lidí kolem mě a jen zbytek bylo ponaučení typu: „*Je to tak a takhle to máš dělat.*“ Byly to příklady lidí, kteří kvůli své víře byli ochotni spoustu věcí

obětovat, svoji víru žili opravdově.

Na prvním místě tak děkuji za statečnost a osobní příklad oběti pro víru a vždy milý a nevtíravý přístup svým rodičům. Pokud si vzpomínám, tak mě máma jen nutila nosit v zimě čepici a táta dodělat v páťáku diplomku.

Dále děkuji různým vedoucím ve Skautu, salesiánům či sestřám františkánkám, kteří se tenkrát v mém okolí mládeži věnovali, a bylo to pro ně velmi nebezpečné.

Velký základ mi v dětství také dal skvělý kněz František Kohlíček. Pro děti připravoval poutavé a poučné hodiny náboženství. Hlavní, co mě ovšem u něj oslovovalo, byla jeho dobrosrdečnost a obětavost pro druhé, které byly právě podloženy

Na křesťanství je fascinující jeho přirozenost. A právě pozoruhodně samozřejmou přirozenost jsme zažívali v rodině. Přirozenost plyne z kontinuity postojů a názorů, které čas prověřil jako správné. Mohli jsme se opřít o silné svědectví pronásledovaných a zvláštním způsobem tíživou odloučenost těch, kteří odešli do exilu. Díky tomuto prostředí (slovo díky bych mnohokrát podtrhl), dávala nám víra jednoznačnou odpověď. Svět přece nemůže být tak nelogický a nesmyslný, jak je prezentován například ve škole. Měli jsme doma rozsáhlou knihovnu s katolickými autory z 30. let, exilovou literaturu a knihy, které vycházely koncem 60. let. Dokumenty II. Vatikánského koncilu, které vycházely postupně v českém překladu v Římě a v Čechách se dočkaly souborného vydání až v 90. letech. Dodnes si vybavuji, jak mě jako středoškoláka uchvátila konstituce „O víře v dnešním světě Gaudium

jeho hlubokou vírou. Zase to byl osobní příklad víry. Vybavuji si přesně jednu situaci, když mi bylo sedm let a připravoval nás na první svaté přijímání. Tenkrát řekl: „V Boha věřím pro svědectví lidí, kteří dokázali pro víru se velmi obětovat, dokonce položit svůj život. Víím, že tato víra je pravá, jinak by to nemohli dokázat.“ Velmi to tenkrát na mne zapůsobilo.

Víra se ovšem musí i trénovat a cvičit. V době dospívání (osobním i ve víře) je důležité zažívat situace „nemusím, ale chci.“ Například jeden z mých nejsilnějších prožitků mše svaté byl v mých osmnácti letech, kdy jsem se na chmelové brigádě (tehdy povinné) rozhodla, že využiji nedělního volna a zajdu si na mši do kostela. Odešla jsem

et spes“. Všechny ty marné pokusy vysvětlovat svět podle Marxe vypadaly proti tomu jako doslova slabomyslné bláboly. A samozřejmě, měli jsme kompletního Chestertona, který oslovoval svou aktuálností, ačkoli to byla díla stará tehdy už 70 let. Za zásadního autora však pro sebe v té době považuji Bruce Marshalla, jehož román „Plná Sláva“ jsem se v prvním ročníku gymnázia naučil téměř nazpaměť.

Na křesťanství mě učaroval řád, který má smysl a jehož přínos nelze docenit. V této souvislosti musím vzpomenout p. Vojtěcha Homolu, děkana basiliky sv. Václava na Smíchově, který byl pro nás, děti a ministranty, zosobněním Božího řádu, přirozeného, smysluplného, s logikou i humorem.

Tento řád, lásky a logiky, byl vždy jasně garantován našimi rodiči. Vytvářeli prostor vždy otevřený pro diskusi a společný čas, hlavně v přírodě. Atmosféru radosti z poznávání, studia,

ráno s mapou v ruce a odhodláním nějakou mši v okolí najít. V této oblasti lounského kraje jsem však nacházela jen prázdné, zavřené a rozbité kostely. Po celodenním putování jsem našla až večerní mši v Lounech a byla úžasná. Vracela jsem se vlakem zpět sice unavená, hladová a musela za stmívání ještě kráčet asi pět kilometrů do naší ubytovny, ale s pocitem, že to za to stálo. Jistě na to nezapomenu.

Přijatá víra je pro každého z nás velký závazek. Je to dar, který nelze nikomu vnutit, ale také nám ho nemůže nikdo vzít! Ani nařízení o zavření kostelů. Tato zkouška naší víru prověří a modleme se, aby ji u všech i posílila. Hleďme tedy s vírou a nadějí do budoucnosti.

Helena Cuhrová

úspěchů druhých. Hlavně však atmosféru veliké otevřenosti vůči světu a životu kolem nás. Nikdy nás neomezovali pouze na katolické prostředí. Chodili k nám spolužáci. Lidé mladí i dospělí, bývalí političtí vězni i tátovi spolupracovníci. Všem se dostalo vlídného přijetí a diskutovat mohli, o čem chtěli. V této otevřenosti vidím velký vklad, který jsme od rodičů dostali. Díky němu nevnímám svět jako minové pole, ale jako stále otevřenou šanci k cestě, která nikdy nezklame.

Mám-li tedy na závěr najít nějaké poučení pro rodiče, vyjádřím ho ve dvou větách. Nestyďte se otevírat dětem poznání víry logické i tajemné, neznáte-li odpověď, třeba ji najdou vaše děti. Otevřete své příbytky a okna do světa, aby děti viděly, že svět je stvořen pro ně a ony pro svět.

Josef Cuhra

PŘIJMI, PANE, NAŠE DARY

Chléb už je položen na oltárním stole, kalich a víno je třeba připravit. Tuto přípravu koná kněz nebo jáhen. Přimísení vody do vína pochází z dávné tradice. Bylo to obvyklé dokonce i u Řeků a Římanů. Kněz se modlí předepsanou modlitbu. Modlitba je upravena podle proroka Daniela (3, 39–40), kde zní takto: „*Kéž bys nás přijal pro sklíčenost myslí a pokoru ducha... Taková at' je dnes naše zápalná oběť před tebou, dokonalými učín, kteří tě následují.*“ Její podoba v našem misálu zní takto: „*S duší pokornou a se srdcem zkroušeným prosíme, Bože, abys nás přijal: at' se dnes před tebou staneme obětí, která se ti zalíbí.*“ Písmo svaté klade tato slova do úst Azariášovi, druhu Danielovu. Pronáší je v době, kdy Židé byli daleko od domova v babylonském vyhnanství. V tu dobu se nekonala v Jeruzalémě žádná oběť, nemůže mít tedy Azariáš na mysli oběti krvavé, myslí oběť duchovní. A

na oběť duchovní myslíme také my nyní v tomto okamžiku, kdy hmota obětních darů je položena obětním oltáři. Je třeba si právě nyní připomenout, že hmotná oběť by neměla cenu, kdyby nevyjadřovala touhu zřící se zla a spojit se s Bohem. „Oběť duchovní“ není obětí zbavenou hmoty: je to oběť viditelná, konkrétní, oživená však a naplněná hodnotou prostřednictvím poslušnosti plné lásky. Svátý Pavel se vyjadřuje ve stejném smyslu: „*Vybízím vás, bratři: pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako oběť živou, svatou, Bohu milou, to at' je vaše pravá bohoslužba*“ (Řím 12, 1).

Dary položené na oltář může kněz okouřit, a potom také kříž a oltář, aby se naznačilo, že oběť církve a její modlitba stoupá jako dým kadidla před Boží tvář. Po okouření darů a oltáře mohou být jáhnem nebo jiným příslušujícím okouření i kněz kvůli posvátné

službě a lid kvůli důstojnosti přijatému ve křtu. Potom si kněz na straně oltáře umývá ruce. Tímto obřadem se vyjadřuje touha po vnitřní očištění. Následuje výzva, aby se všichni spojili s modlitbou kněze. Chápejme ji tak, jako kdyby se na nás obracel kněz s radostným zvoláním: „*Má oběť, moji bratři a sestry, je také vaší obětí – pojďme spolu slavit oběť našeho Pána!*“

Modlitba nad dary se liší od vstupní modlitby. Zatímco ta charakterizovala tajemství dne nebo doby, modlitba nad dary je funkční – naplňuje svůj úkol v eucharistickém ději. Převádí prosté předložení darů v obětování, které v nedaleké budoucnosti přejde v oběť eucharistickou. Boha v podstatě prosíme o to, aby dary laskavě přijal. A tak mnohá modlitba nad dary nám připadá jako prosba o proměňování a tím se už přimyká k myšlenkové oblasti eucharistických modliteb.

MŮJ OBLÍBENÝ SVATÝ

Mám mnoho oblíbených svatých, ale na prvním místě je mezi nimi určitě Matka Boží.

O Panně Marii se toho v Písmu píše tak málo, že to všichni dobře známe – o početí Božího Syna z Ducha svatého, o navštívení Alžběty, o narození Ježíše v Betlémě, o útěku do Egypta... Pak je Maria zmiňována při zázraku v Káně Galilejské a nakonec ji po pár drobných zmínkách nacházíme až pod křížem... a krátce nato mezi učedníky při seslání Ducha svatého.

Pak už se o ní Písmo odmlčuje. Neodmlčuje se však Panna Maria, neboť Ježíš nám ji na kříži dal za Matku. Jako ta nejlepší Maminka provází všechny své děti napříč staletími. Pro její lásku, víru, pokoru, čistotu a poslušnost ji Bůh ustanovil královnou nebe a ona své moci využívá k pomoci svým dětem a k přimluvě za ně. A jelikož není ledajakou královnou, ale má tu nejvyšší myslitelnou hodnost, jakou může Bůh dát člověku, její pomoc je opravdu velkorysá. Mnohokrát pro naši záchranu překročila bariéru

oddělující nebe a zemi a sestoupila s důležitým poselstvím.

Církví uznaných mariánských zjevení je sedmnáct. Jejich úlohou podle KKC není vylepšovat nebo doplňovat Kristovo definitivní zjevení, nýbrž napomáhat tomu, aby se z tohoto zjevení v určitém historickém období plněji žilo. K nejznámějším patří Guadalupe, Rue du Bac, La Salette, Lurdy, Fatima a Amsterdam. Maria nás při svých návštěvách jednak ujišťuje o své přimluvě u Otce, ale také nás vyzývá k obrácení, k pokání, k obětem za hříšníky, k zachovávání Božích přikázání.

Já osobně jsem jí vděčná zvláště za dva dary. Prvním z nich je zázračná medailka. V r. 1830 se Panna Maria třikrát zjevila svaté Kateřině Labouré. Ta při druhém setkání podle svého vyprávění spatřila Pannu Marii v bílých šatech ze zářícího hedvábí. Bílý závoj jí po obou stranách sahal až k zemi. Nohama se dotýkala poloviny koule a pod nohama měla hada nazelenalé barvy se žlutými skvrnami. Oči měla obrácené k nebi a tvář nepopsatelně krásnou. Kateřinu zaujaly prsteny na jejích rukou. Byly ozdobené drahokamy, vrhajícími světlo různé intenzity. Od největších šly nejoslnivější paprsky, z malých méně oslnivé. Světlo se rozšiřovalo, vše naplňovalo a dole splývalo tak, že přestaly být vidět Mariiny nohy.

Panna Maria řekla: „Tato koule představuje celý svět, zvláště Francii... i každého člověka zvláště... Tyto paprsky jsou symbolem milosti, kterou rozdávám všem, kteří o ni prosí... Drahokamy, které nesvítí, které nevysílají paprsky, představují

milosti, o které lidé opomíjejí prosit.“ Pak se kolem Panny Marie utvořil oválný obraz s nápisem: Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme. A Kateřina zaslechla hlas: „Dejte razit medailku této podoby! Všichni, kteří ji budou nosit na krku, obdrží velké milosti. Četných milostí se dostane těm, kteří ji budou nosit s důvěrou...“

Medailka Neposkvrněného Početí se rozmnožila a rozšířila bleskurychle po celých miliónech nejen v Evropě, ale po celém světě. Všude rozsévala milost obrácení, často zázračného, a proto ji lidé zakrátko pojmenovali „Zázračná medailka“.

S touto Zázračnou medailkou mám osobní zkušenost. Můj syn si ji coby čerstvý řidič nechal ode mě vnutit a vozil ji v autě. Jelikož jezdil tak jako většina mladíků v jeho věku, tedy ne příliš opatrně, způsobil krátce po sobě dvě autonehody. Při obou zničil jen auto, ale ani jemu, ani nikomu jinému se nic nestalo. Připisuje to ochraně Panny Marie skrze Zázračnou medailku.

Maria při svých zjeveních také často vyzývá k modlitbě růžence, zvláště za papeže, biskupy a kněze. Ve Fatimě dokonce sama sebe nazývá Pannou Marií růžencovou a přeje si, aby se ho děti modlily každý den. I tato modlitba je jejím darem. V r. 1214 se podle tradice zjevila sv. Dominikovi, zakladateli řádu kazatelů (dominikánů), kteří se v té době věnovali především obrácení albigenských na katolickou víru. Sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu o tom píše:

Když svatý Dominik viděl, jak zločiny lidí překážejí obrácení albigenských, vešel do lesa poblíž Toulouse a tři dny a tři noci zde strávil v ustavičné modlitbě a pokání. Sténal, plakal a ranami důtek trýznil své tělo, aby upokojil Boží hněv, až padl napůl mrtev. Zjevila se mu Panna Maria v doprovodu tří nebeských kněží a řekla mu: „Víš, můj drahý Dominiku, jaké zbraně Svatá Trojice použila k reformě světa?“ „Ó Paní,“ odpověděl, „vy to víte lépe než já, neboť po svém Synu Ježíši Kristu vy jste byla hlavním nástrojem naší spásy.“ Paní

dodala: „Věz, že hlavním nástrojem byl Andělský žaltář (tj. předchůdce dnešního růžence), základ Nového zákona. Proto pokud chceš Bohu získávat zatvrzelá srdce, hlásej můj žaltář.“ ... A po krátké době došlo ve městě k velké změně mravů a života.

Ano, změna mravů a života. K tomu nám Matka Boží dává tuto rozjímavou modlitbu, jejíž tělo tvoří jednotlivé modlitby Otčenáše a Zdravasů, ale duši rozjímání o Kristově vtělení, životě, utrpení, smrti a zmrtnýchvstání. Maria nás vždycky vede ke svému Synu. Když se člověk do této modlitby ponoří, zapomíná na sebe a je vtahován do Božího života. O moci této modlitby, potvrzené křesťanskými dějinami, jsem se mnohokrát přesvědčila na vlastní kůži.

Například když dcera Marie čekala druhé dítě. Dopoledne ji odvezli do porodnice a zpráva o narození vnoučete stále nepřicházela. Učila jsem večer angličtinu, když mi napsala, že situace nevypadá moc dobře.

Podle všeho by miminko nemuselo porod zvládnout a bude třeba, aby rodila císařským řezem. Na operačním sále však není místo. Jako v mráкотách jsem dokončila první hodinu. Na tu další přišly z Božího řízení jen samé věřící kamarádky. Omluvila jsem se jim, že musím angličtinu zrušit, vysvětlila situaci a poprosila je, aby se se mnou pomodlily růžencem. Vnučka Verunka se narodila krátce nato přirozenou cestou.

V době, kdy se celým světem šíří strach z nákazy koronavirem, je určitě dobré utíkat se k Matce Boží a využívat její dary, abychom rozzářili všechny drahokamy na jejích rukou. Nosme s důvěrou medailku (je k dispozici v kostele) a modleme se růžencem. Pokud je podle slov Panny Marie možné vyprosit jí světový mír, tím spíš ukončení pandemie. A nebojme se. Maria nám skrze fatimské děti vzkazuje: „Nakonec mé neposkvrněné srdce zvítězí!“

Daniela Feltová

ROZHOVOR

Jsem poustevníkem 21. století

Poustevena na Skalce od letošního roku osiřela. Jiří Strejc se po výpovědi, kterou nečekaně dostal od města, musel vystěhovat. Se svým poustevnictvím se ale nerozloučil. Jak sám říká, Bůh ho jen poslal do další služby.

Říkáte, že jste poustevník. Ale asi ne ten, který odejde do pouště či do lesů a dlí v modlitbách?

Já beru poustevnictví jako povolání, poslání, je to služba z Boží vůle. Poté, co jsem ovdověl, jsem byl na křižovatce cest. Mohl jsem žít a pracovat jako dosud, případně si hledat novou partnerku, nebo začít chodit do hospod. Já jsem přijal poustevnictví, které vnímám jako snahu přiblížit svůj život co nejvíc Bohu, co nejvíc žít s ním. Odevzdal jsem se Ježíši Kristu, on mne vede, zvolil jsem si život o samotě. Neznamená to pro mne ale odstřížení od civilizace. Nežiji v dávnověku v poušti, jsem v 21. století ve střední Evropě.

Co to znamená?

Znamená to, že pro svou službu využívám i technických vymožeností současné doby. Mám mobilní telefon, počítač, používám auto. Bez nich se neobejdu, pokud mám pracovat a pomáhat tam, kde dnes jsem.

K tomu se ještě dostaneme. Pojd'me zrekapitulovat Vaše dosavadní poustevnictví. Od Vašeho rozhodnutí uplynuly více než dva roky...

Dal jsem si na začátku dva roky jako čas na svou osobní formaci. A právě dva roky trvalo mé působení na Skalce.

Byl jste určitě pro lidi tak trochu atrakcí.

To nepochybně, já sám jiného takového poustevníka neznám.

Co Vám ty dva roky na Skalce v Poustevně daly? A myslíte, že jste tam vnesl více duchovna?

Skalku mnozí vnímají jako výletní místo vybavené stánkem s občerstvením. Mně to dalo hodně, je to svaté promodlené místo a já jsem tam měl spoustu krásných duchovních zážitků. Znamenalo to pro mne ztišení, samotu, modlitby za Skalku, za poutníky a návštěvníky, za farnost, za město...

Bůh mi posílal lidi na rozhovory, úplně jsme to cítil. Aniž bych třeba věděl, že někdo jde, přistoupil jsem ke dveřím, otevřel je a právě přicházel člověk...Návštěvníky jsem zval dál, pomodlili se, někdy společně a lidé mi pak povídali své příběhy.

Prozradíte nějakou konkrétní návštěvu?

Navštívil mne příbuzný posledního Františkána Ladislava Stojdla, (*pozn. red. – P. Ladislav Stojdl je autorem legendy na posledních dvou stranách.*) který tu na Skalce působil. Byl tu do roku 1926, choval včely. Pak musel odejít. Už ani nevím, v jakém příbuzenském vztahu byl ten příbuzný, jmenoval se stejně jako onen mnich. Přišel naprosto nečekaně a vyprávěl mi, jak léta jezdí kolem Mníšku a Skalky, ale teď ho najednou napadlo se sem podívat. A našel tu mne. Povídali jsme si spolu, modlili se, bylo to moc hezké.

Kromě duchovního života jste měl na Skalce i docela dost práce. Pomáhal jste tam udržovat pořádek a v neposlední řadě jste místo chránil před náporom divokých prasat. To bylo asi dost nelehké?

Nejen od dubna do října, kdy jsou na Skalce otevřené památky a přichází největší nápor turistů, jsem pomáhal s údržbou areálu a dohlížel na dodržování návštěvního řádu. Na pořádek jsem dbal i po zbytek roku. Aby se lidé chovali slušně, aby tam volně nepobíhali psi, aby se cyklisté neproháněli na kolech kolem kapliček. Aby tam opilí štamgasti u stánku nerušili klid. Hrabal jsem cestičky, sbíral odpadky... A samozřejmě jsem se snažil, aby areál nerozrývali divočáci. Dokázal jsem je odtamtud vyhnat, byť za pomoci petard. Prostě jsem to území uhájil a chtěl jsem, aby se to do budoucna řešilo jinak, třeba ohradníky, nebo službou dalších lidí. Právě, když jsem na sklonku loňského roku nesl na mníšecký úřad své návrhy, dostal jsem okamžitou výpověď.

A důvod?

Oficiální byl ten, že místo nebylo zkolaudováno pro bydlení a byla tam vysoká spotřeba elektřiny.

Kolaudace ale nebyla, ani když Vám poustevnu pronajímali.

No právě. Dění kolem mé výpovědi by bylo na další článek. Nevím, do jaké míry na to měly vliv stížnosti majitele chaty na Skalce, že jsem při vyhánění prasat hlučný. Třeba jsem se nelíbil ani provozovatelce stánku, když jsem upozorňoval na do rána trvající pijatiky, znečišťování okolí kapliček a vjíždění aut bez povolení. Dostal jsem se do sporu i s jeho opilými hosty... Nikdo z města mi to pořádně nevysvětlil.

Ale Vás to nezlomilo, jdete se svým posláním dál?

Cítím, že na Skalce jsem byl z Boží vůle a Bůh ví, proč jsem tam byl jen dva roky. Určitě jsem tam něco zasel. Teď mne Bůh posílá do další služby. Vrátil jsem se ke své prapůvodní práci, kdy jsem pracoval s dětmi a s koňmi. Jsem ze skautské rodiny, mám čtyři vnuky, umím se o děti postarat. Na Čunčí budu dál vozit děti, pořádat kroužek a letní tábory s koňmi. A především jsem přijal práci v zařízení Charity Starý Knín, ve stacionáři pro autistické děti.

Vaše služba teď spočívá v čem?

Starat se a pečovat o děti postižené autismem. Hned když jsem tam první den přišel, dostal jsem na starost chlapce Metoděje, který je z křesťanské rodiny z naší farnosti. Je to silné a motivující, cítím v tom povolání od Boha.

Modlím se za Metoděje a věřím, že Bůh, pokud je to jeho vůle, udělá velké věci. Modlím se také za všechny děti ze stacionáře i za ostatní asistenty a pracovníky Charity. Nepřestávám myslet v modlitbách na Skalku, město, naší farnost, občany, úředníky, přátele, ale i na ty, kteří mi chtěli pod vlivem Zlého ublížit. Jen Všemohoucí Bůh dokáže a dokázal změnit toto zlo ve svou milost a ochránit mě a poslat na další cestu, do další služby.

Amen.

Zdena Lacková

Jiří Strejc

- Svůj život odevzdal Ježíši Kristu v roce 2010, ještě před příchodem do Mníšku.
- Po smrti manželky v roce 2017 se rozhodl spojit svůj život s Kristem ještě silněji a stal poustevníkem.
- Na vstup do církevního řádu už neměl věk, proto si zvolil osud poustevníka.
- Od února 2018 pomáhal na smlouvu o dílo se správou barokního areálu Skalka, obýval Poustevnu na Skalce.
- V listopadu 2019 dostal od města výpověď.
- Nyní žije v maringotce Na Čunčí u Stříbrné Lhoty, stále jako poustevník.

Lucie Sedláková Hůlová

Rádi na tomto místě představujeme naše farníky, které pravidelně potkáváme, při mši se pozdravíme a víc toho o sobě moc nevíme. Ale Lucii představovat nemusíme. Je to ona, kdo je hybatelkou všech Rybových mší, které jste mohli slyšet o Vánocích v našem kostele, nebo různých kulturních počinů – naposled se měla teď o Velikonocích hrát Mozartova Korunovační mše. Lucie - houslistka se svým manželem violoncellistou Martinem Sedlákem a otcem houslistou a dirigentem Pavlem Hůlou a ještě dalšími nadšenci vše organizovali, ale koronavirus vše zhatil. Lucie jsme se zeptali na její oblíbenou modlitbu, možná v této době tolik potřebnou.

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

Ještě před měsícem bych nejspíš odpověděla, že oblíbenou modlitbu nemám, protože se nejraději modlím vlastními slovy. Vždycky mi přišlo, že přece když Pána o něco žádám, daleko upřímněji to vyjádřím vlastními slovy než předem určenou modlitbou. Navíc se i lépe soustředím, když mám prosbu sama formulovat, než když jen mechanicky odříkávám naučené modlitby.

Současná koronavirová situace však pozměnila můj názor. Je jasné, že se asi teď všichni věřící i nevěřící napříč náboženstvími i národy modlí za to samé. Každý to může vyjádřit svými slovy, nebo jak nejlépe umí. Ale pokud máme možnost se například všichni v jeden moment modlit na celém světě s papežem Otčenáš, nebo se po celé republice v osm hodin každý večer v duchu sejít a společně se modlit třeba růženec, to považuji za velmi silné a vlastními slovy nenahraditelné.

Osobně mám v současné situaci navíc ještě svoji zcela specifickou modlitbu. Jako houslistka mám na repertoáru tzv. Růžencové sonáty barokního skladatele českého původu H. I. F. Bibera. Je to 15 sonát, z nichž každá zhudebňuje jedno růžencové tajemství. Tyto sonáty už jsem mnohokrát hrála koncertně v různých kostelích či na poutních místech, ale momentálně je připravuji ke kompletnímu nahrání na CD. Nemůžu pro to mít lepší podmínky. Koncertovat teď nelze, takže "si hraji" doma a při každé z těch sonát rozjímám nad daným tajemstvím. Snažím se interpretovat to, co skladatel napsal do not, v souvislosti s tím, co má ta která pasáž vyjadřovat za biblickou událost. Když se pak večer společně s rodinou modlíme růženec, tak mi při jednotlivých tajemstvích zase naopak naskakuje ta hudba. Tak věřím, že "Kdo zpívá, dvakrát se modlí" platí i pro hru na hudební nástroj :)

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

Bliží se Velikonoce, tak bych se ráda podělila o jednoduchý recept na velmi chutný nekynutý mazanec z tvarohového těsta. Potřebujeme:

150 g másla	1 lžice rumu
150 g moučkového cukru	500 g hladké mouky
1 vanilkový cukr	1 sáček prášku do pečiva
2 vejce	70 g mandlí (oloupaných a nasekaných, nebo podle libosti)
250 g měkkého tvarohu	50 g rozinek
nastrouhanou kůru z půlky citronu + 1 lžice šťávy	

Máslo ušleháme s cukrem do pěny, přidáme vanilkový cukr a ještě asi minutu šleháme. Pak k pěně postupně zašleháme obě vejce, tvaroh, citronovou kůru i šťávu a rum. Zapracujeme mouku smíchanou s práškem do pečiva a

mandle a doděláme těsto na moukou posypaném vále tak, aby bylo hebké. Do hotového pak ještě zapracujeme rozinky a vytvarujeme ho do koule. Tu dáme na pekáč vyložený pečícím papírem a jemně na ni seshora přitlačíme. Nožem na povrchu

naznačíme kříž, potřepe vajíčkem a dáme péct do předehřáté trouby na 170 stupňů na 30 - 40 min. Po půlhodině můžeme povytáhnout mazanec z trouby a potřít mlékem a nechat dopéct dozlatova.

Legenda o kajicnici Magdalské

P. Ladislav Stojdl, Skalka u Mníšku, její památky a dějiny

Šla bez cíle — — Ani nepřemýšlela, kam hodlá jíti, až tu v hróbovém tichu olivového háje, který ponenáhlu sbíhal až k jezeru Tiberiatskému, zaslechne mírný šumot potůčku. Chvátal malou stružkou, přes kameny a balvany, shýbal se pod kapradím, aby si oddechl, než mírné vlny Tiberiady vezmou jej do svého náručí.

Tam, kde potůček tvořil malé jezírko, Maria se zastavila. Usedla a dala se do pláče. Její slzy padaly do stříbrných vod. A ona zahleděla se do nich svýma hlubokýma očima. Na nebi vyšel již měsíc. Rozhořely se tisíce hvězd. A Maria pozorovala jejich obraz v zrcadle čisté, tiché vody. Tyto plynuly pomalu dále, ale obraz měsíce a hvězd ve vlnách byl stále týž.

»Zde na zemi vše prchá, utíká, plyne jako ty vody; ale tam nahoře na nebesích je všechno stálé, trvalé, bez proměny. Proč připoutala mysl svou k té neklidné zemi? Proč věřila v upřímnost a stálost lidské lásky. Nebylo by lépe pro ni, kdyby srdce svoje připoutala k nebesům? Kdyby své myšlenky pozdvihla k Tomu, jenž trůní nad hvězdami a soucitně hledí na všecky, kdo trpí a chvějí se pod ranami zklamání a marných nadějí?« Tak uvažovala a mysl její se uklidňovala. A když vracela se zpět, lítost zračila se v její tváři. Bylo to poprvé, co svět se jí zdál býti protivným a odporným. Kajicnost dotkla se srdce jejího.

V noci prchal spánek od její hlavy. V jejím nitru bylo, jako když po prudké bouři dlouho ještě vlny se zdvihají na jezeře a znavené vlny nemohou se uklidniti. A když první paprsky sluneční prodraly se těžkými záclonami v její komnatu, Maria povstala s lože, oblékla svůj rudý plášť a zase vyšla ven — do háje. Ptáci zpívali již svoje jitrní písně; všude vonělo to svěží vůní probuzených květů. — — Maria blížila se opět k potůčku, jenž s večera jí šeptal o tom, jak vše prchá, mizí,

tak jako on ve vodách jezera. Bylo jí lehčeji. Zdálo se jí, že křišťálový pramének jest jejím těšitelem, bratrem, jejím nejpřímnějším učitelem. Usedla a opět se zahleděla do jeho vod. Byly čisté a klidné. Obraz měsíce a hvězd zmizel z jeho klína. V tom zaslechne tiché kroky. Maria se ohlédne a vidí před sebou státi neznámého, mladého muže. Rysy nevýslovného klidu zdobí jeho krásnou tvář. Z očí jeho mluví hluboký soucit. Maria v němém úžasu hledí na něho. Neznámý, jako by četl v jejím nitru, láskyplně patří na ni — — Jejich pohledy se spojily, jako když bratr a sestra po dlouhém odloučení padnou si v objetí. Dlouhou chvíli hleděli oba na sebe, až neznámý měkkým svým hlasem ji prosí: »Dej mi pítí«. Maria, cítíc tajemnou úctu k příchozímu, dí: »Nemám, Pane, čím bych vody nabrala. Kdybych měla s sebou svůj stříbrný pohár, za čest bych si považovala, bych směla ti vody v něm podati. A z dlaně své přece nemohu se odvážiti vody ti nabídnouti.« A při tom vztáhla své krásné ruce k cizinci, jako by chtěla říci, že ruce její nejsou méně stkvoucí, než stříbro, její drahocenných konvic. Ale neznámý vážně, klidně ji odvětil: »Kdybys byla celá tak čistá, jako jsou tvé ruce, neváhal bych z dlaní tvých se napítí. Ale ty jsi nečista.« »Křivdíš mi, pane,« zašeptala a sklonila hlavu hluboko k zemi. »Nikoliv, Maria, ne-křivdím tobě,« odpovídá cizinec. »Znám tě lépe, než všickni tvoji přátelé! Oni tebe odsoudili, já tě neodsuzuji. Oni říkají, že's velká hříšnice, ale já dím, že's velká kajicnice. Až vyroníš tolik slz, kolik tvé stříbrné konvice vody obsáhnou, potom se shledáme«. Maria slyšíc ta slova, uctivě chápala se okraje cizincova pláště a políbila jej. »Jak jsi dobrý, pane,« tiše zašeptala a prvé slzy kajicnosti svlačily roucho neznámého. »Jsem tvůj ochránce, tvůj nejlepší přítel,« odvětil Kristus a vážně odcházel ku břehům jezera — — —

+

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, p. Jan Dlouhý
Grafická úprava: Šimon Horyna